

ΕΠΕΙΔΗ ΚΟΙΗΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣ ΜΙΝΙ
ΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΙ ΕΝ ΤΕ ΤΗ ΦΙΓΓΗ ΕΥΝΟΥΣ
ΟΝΤΕΣ ΔΙΕΤΕΛΟΥΝ ΤΩ ΔΗΜΩ ΤΩΝ
ΣΑΜΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΠΡΟΘΥΜΙΑΝ
ΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ ΟΠΩΣ ΣΑΜΙΟΥΣ ΚΟΜΙΣΩΝ
ΤΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΝΥΝ ΤΗΝ ΑΥ
ΤΗΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΙ (ΤΟΙΣ)
ΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΟΙΣ ΕΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΕΔΟΞΕ
ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ

ἐπαινέσαι Κοίην καὶ Λεοντίσκον Μινίνου,
Ἐφεσίους, προθυμίας, ἔνεκεν καὶ εὐνοίας ἣν
ἔχουσι περὶ Σαμίων, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς
καὶ πολιτείαν ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ καὶ αὐ
τοῖς καὶ ἐγγόνοις καὶ ἐπικληρώσαι αὐτοὺς
ἐπὶ φυλὴν καὶ χιλιαστὴν καὶ ἑκατοστὴν
καὶ γένος καὶ ἀναγράψαι αὐτοὺς, καθότι
καὶ τοὺς Σαμίους. Τὸ δὲ ψήφισ-
μα τὸδε ἀναγράψαι εἰς στήλην λιθίνην
καὶ στήσαι εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἥρας· τῆς δὲ
ἐπικληρώσεως καὶ τῆς ἀναγραφῆς ἐπι-
μεληθῆναι τοὺς πρῶτάνεις καὶ τὸν γραμ-
ματέα τῆς βουλῆς, τὸν δὲ ταμίαν
εἰς τὸ ἀνάλωμα ὑπηρετῆσαι.

Διὰ τοῦ δευτέρου τούτου ψηφίσματος ἡ Βουλὴ καὶ
ὁ Ἄθμος τῶν Σαμίων ἐπαινοῦσι τοὺς ἐξ Ἐφέσου
Κοίην καὶ Λεοντίσκον τὸν Μινίνου, οἵτινες οὐ μό-
νον ἐν τῇ φυγῇ, εἴτ' οὖν τῷ ἐκπατρισμῷ, διετέ-
λεσαν εὖνους τοῖς Σαμίοις, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσαν
παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἢ παρὰ τῷ Ηερδίκῃ, ὅπως
ἐκεῖνοι ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα τῶν. Τὰ
ὀνόματα Κοίης καὶ Μινίνος φαίνονται μοι ὅλως
παράδοξα, καὶ τοὶ μὴ ἔχοντι ἀρχαιολογικὸν τι
σύγγραμμα πρόχειρόν ὅπως ἴδω, ἂν ταῦτα ἀ-
παντῶνται καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ τοσοῦτον εὐανά-
γνωστα ἐπὶ τῆς πλακῆς ὑπάρχουσιν, ὥστε εἰς
μόνον τοῦ λιθοξόου σφάλμα δυνάμεθα ν' ἀποδώ-
σωμεν τὸ παράδοξον αὐτῶν.

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων ψηφισμάτων, εὔρον λί-
θον τετράγωνον παρὰ τῷ Ἡραίῳ, ἔχοντα 0,40
γαλλικοῦ μέτρους μῆκος καὶ 0,30 πλάτους, εἰς
πὰς τρεῖς πλευρὰς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι γεγραμ-
μένα λίαν δυσδιακρίτως τὰ ὀνόματα διαφόρων
συνεγεγρότων, οὐκ οἶδα κατὰ τίνα περίπτωσιν,
Σαμίων ὡς ποιήνῃ ἢ συνεσφορὰν ἢ ἄλλο τι τῶν
τοιούτων. Εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ λίθου, ἔνθα
ὑπῆρχε γεγραμμένον τὸ αἵτιον τῆς καταθέσεως
ταύτης, μόλις διακρίνονται αἱ λέξεις ΕΔΟΞΕ ΤΗ
ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ· ΔΙΟΤΙΝΑΙ καὶ
ἐν τῷ τετάρτῳ στίχῳ ΔΙΔΟΝΤΩΝ ἔκ δὲ τῶν δύο

ἐτέρων πλευρῶν, εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀναγνώ-
σκονται τὰδε

. . . ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
. . . ΜΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΔΙΑΚΟΣΙΑΣ
. . . ΚΡΑΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
. . . ΑΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
. . . ΩΝ ΦΙΛΩΝΟΣ ΔΙΑΚΟΣΙΑΣ
ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ . . . ΕΚΑΤΟΝ
ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΠΥΘΕΑ ΕΚΑΤΟΝ
. . . ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΔΙΑΚΟΣΙΑΣ
. . . ΦΙΛΟΣ ΝΕΩΝΟΣ ΕΚΑΤΟΝ

Εἰς δὲ τὴν δευτέραν πλευρὰν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΒΡΥΩΝΟΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΖΩΙΛΟΣ ΙΠΠΟΘΩΝΤΟΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΦΩΚΙΩΝ ΣΙΜΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΥΘΟΛΕΩΣ ΒΟΙΣΙΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΡΑΚΑΕΙΔΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
. . . ΔΗΣ ΚΡΗΤΙΔΗΜΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ ΣΩΜΕΝΟΥΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΣΙΜΩΝ ΣΙΜΩΝΟΣ ΕΚΑΤΟΝ
. . . ΔΟΣ ΕΡΜΙΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
ΔΙΟΚΛΗΣ ΠΑΤΑΙΚΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
ΕΠΙΝΙΚΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΑΡΤΑΣ ΕΠΙΝΙΚΟΥ ΕΚΑΤΟΝ
. . . ΝΙΑΣ ΑΛΕΞΕΩ ΕΚΑΤΟΝ.

Ἐν Σάμῳ τῇ 3 Ἀπριλίου 1866.

ΕΠΑΜ. Ι. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΕΙΦΟΣ.

Πλούσιος σκληροκάρδιος
Οἰκίσκον εἶχεν εἰς πτωχὸν
Ἀγωνιστὴν μεθόψει.
Τὸν γηραιὸν κατέτρυχον
Αἱ σύντροφοι τῶν δυστυχῶν,
Αἱ μέριμναι καὶ νόσοι.

Ἡ νοσηνία ἐφθασεν,
Ἐκοίτετο μὲ πυρετὸν,
Οἰκτρὸς, βαρυστενάζων.
Ὁ πλούσιος δ' ἐνέκευτο
Τὸ μίσθωμά του ἀπαιτῶν,
Ἢ ἔξελθε! φωνάζων.

Εἰς τὴν μορφήν τοῦ γέροντος
 Ἐζωγραφίζετο δεινὴ
 Ἀπόγνωσις, ὀδύνῃ.
 Ματαίως καθικέτευεν
 Αὐτὸν οἰκτίρμων νὰ φανῇ,
 Μικρὸν νὰ περιμείνῃ.
 « Κτήματα ἔχεις ἄπειρα,
 Καὶ εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν
 Νὰ μὴ σὲ τὰ στερήσῃ.
 Πλὴν μὴ ἐκβάλλῃς σήμερον
 Εἰς τὰς ὁδοὺς τὸν γηραιὸν
 Ὅστις ῥιγοῖ καὶ φρίσσει. »
 — « Ἀἱρεῖ ! ἐκεῖνος ἔκραξε,
 Νὰ εὗρω παρὰ τῷ κριτῇ
 Τὸ δίκαιόν μου τρέχω.
 Πλὴν πρότερον ἅς ἴδωμεν,
 Κειμήλιον δὲν ἔχεις τι ; »
 — « Τὸ ξίφος τοῦτο ἔχω.
 « Μ' αὐτὸ Πατρίδος ἔσφαξα
 Ἐχθροὺς, καὶ εἰς τὸν θαυμαστὸν
 Διέλαμψεν ἀγῶνα.
 Αὐτὸ ἔχω καὶ τέκνον μου,
 Αὐτὸ παρήγορον πιστὸν
 Εἰς πᾶσαν ἀλγηδόνα.
 « Λειπόψυχος ἐνίστε
 Κεῖμαι σχεδὸν ἄνευ πνοῆς,
 Καὶ λέγω, ἀποθνήσκω.
 Τὸ ξίφος μου ἐθώπευσα ;
 Θέρμην αἰσθάνομαι ζωῆς,
 Δυνάμεις ἀνευρίσκω !
 « Εἰς τ' ὄμμα, εἰς τὰ στήθη μου
 Ἀρχαίου ἐνθουσιασμοῦ
 Σπινθήρας ἀναφλέγει.
 Εἶν' ἡ κλαγγὴ τοῦ εὐγλωττος,
 Καὶ εἰς ἡμέρας μαρasmus
 Τιμὴν καὶ δόξαν λέγει ! »
 — « Ἐστω καὶ τοῦτο ! φέρε το,
 Παρὰ τὸ τίποτε πολὺ
 Εἶναι καὶ τοῦτο ἥδη. »
 Ὁ γέρων ἀνεστέναξε,
 Τὸ ξεκρεμάζει, τὸ φιλεῖ,
 Καὶ τοῦ τὸ παραδίδει.
 Τοὺς πόνους καὶ τὰ βράσανα
 Αὐτὸς τοῦ κόσμου τοῦ φαρτοῦ
 Ἀφῆκε μετ' ὀλίγον.

Ὁ Οὐρανὸς γηθόσυνος
 Ἐδέχθη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ,
 Τοὺς κόλπους τοῦ ἀνοίγων.
 ἔκτοτε εἰς τὸν πλούσιον
 Ἐπῆλθε συνεχῆς, μακρὰ
 Σειρὰ δυστυχημάτων.
 Ζημίαι ἀλλεπάλληλοι
 Τῷ ἦλθον, κ' ἐπὶ πικρὰ
 Ποτήρια θανάτων.
 Ἐπὶ τῆς γῆς ἐτάνυσε
 Τὸ δρέπανόν τῆς φοβερῆς
 Φθισίμβροτος χολέρας.
 Δύο τοῦ τέκνα φίλτατα
 Εἶδε νεκρὰ αὐθημερόν,
 Καὶ τὴν αὐτῶν μητέρα.
 Ὅλα τυφλὰ τὰ ἔργα τοῦ
 Ἀπέβαινον, ἀνωφελῇ
 Θεὸς δὲν τὰ κηρύττει.
 Ἐν δὲ μετ' ἄλλο ἔρχισε
 Τὰ κτήματά του νὰ πωλῇ,
 Τὰ ἔτοιμα νὰ τρώγῃ.
 Ὠραία μία ἔπαυλις
 Ἐκ τῆς οὐσίας τῆς λοιπῆς
 Τῷ εἶχεν ἀπομείνει.
 Καταφυγὴ καὶ ἄσυλον,
 Τοῦ βίου τοῦ ἥτο ἐλπίς
 Ἡ ἔπαυλις ἐκείνη.
 Εἰς κώμην πλησιόχωρον
 Ἀπῆλθεν ἡμερῶν μιᾶς,
 Κ' ἔως νὰ ἐπιστρέψῃ,
 Φεῦ ! ἡ Ὠραία ἔπαυλις
 Ἐξέλιπε πυρκαϊὰ
 Τὴν εἶχε καταστρέψει !
 Ὡς εἶδε τοῦτο, δύσμορος,
 Βαρὺν ἀφῆκε στεναγμὸν
 Καὶ καρδιοσπαράκτην.
 Καὶ νὰ σκαλιζῇ ἤρχισε
 Παράφρων καὶ μετὰ λυγμῶν
 Τοῦ οἴκου τοῦ τὴν στάκτην.
 Τί εἶδεν ἐκεῖ ἄρα γε ;
 Τί βλέπει ἀσκαρδαμυκτι,
 Ἀγριωπὸς τὸ ὕψος ;
 Στιλπνὸν τι πρᾶγμα, μέταλλον . . .
 Τοῦ γέροντος, θεὰ φρικτὴ !
 Ἀγωνιστοῦ τὸ ξίφος !

88 ὦ! εἶναι Δίκη! ἔκραξεν

72 Ἐλθε, ἔλθε, ὑστερίνον,

12 ὑπόλοιπόν μου κτῆμα! »

Καθ' ἑαυτοῦ τὸ ἔστρεψεν,

Κ' αἰμόφυρτος εἰς πικρινόν

Κατεβίβασθη μνημα.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ἈΣΜΑ

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον δημοτικὸν ἄσμα, ὅπως πρωτοφανές διὰ τὴν δύναμιν τῶν λέξεων, καὶ τὸ ὕψος τῆς ποιήσεως, μοι ἐχορήγησεν ὁ ἐκ Λοκρίδος φοιτητὴς τῆς νομικῆς Κ. Σ. Πατρίδης, ἀντιγράφας ἐν αὐτῇ τῇ πατρίδι τοῦ Ἀνδρίτσου.

Κ. ΣΑΘΑΣ.

Ὁ Ἀνδρίτσος καὶ τὰ βουνά.

Κλαῖνε τὰ μαύρα τὰ βουνά, παρηγορία δὲν ἔχουν.

Δὲν κλαῖνε γιὰ τὸ ψῆλωμα, δὲν κλαῖνε γιὰ τὰ χιόνια.

Ἡ κλεφτουρὴ τ' ἀρνῆθηκε, καὶ βοβολάει στοὺς κάμπους.

Ἡ Γκιώνια λέγ' τῆς Λιάκουρας, κ' ἡ Λιάκουρα τῆς Γκιώνιας.

«Βουνί μ' ποῦσαι ψηλότερα, καὶ πηρὸ ψηλ' ἀγναντεύεις:

• Ποῦ νᾶνε, τί νὰ γίνηκαν οἱ κλέφταις; Ἀνδριτζαῖοι;

• Σὰν ποῦ νὰ φένον τὰ σφαχτὰ, νὰ βίνουν στὸ σημάδι;

• Σὰν πηλὰ βουνὰ στολίζουν με Τούρκικα κεφάλια;

• Τί νὰ σοῦ πῶ μωρὲ βουνί, τί νὰ σοῦ πῶ βουνάκι,

• Τὴ λεβεντεῖα τὴ' χαίρουνται οἱ φωρισχμένοι κάμποι.

• Στοὺς κάμπους φένον τὰ σφαχτὰ, καὶ βίνουν στὸ σημάδι,

• Τοὺς κάμπους τοὺς στολίζουν με Τούρκικα κεφάλια.»

Κ' ἡ Λιάκουρα σὰν τ' ἄκουσε, βρεσιὰ τῆς κακοφάνη.

Τηράει ζερβά, τηράει δεξιά, τηράει κατὰ τὴν Σκάλα (1).

• Βρὲ κάμπε ἀρρωστιαίρικε, βρὲ κάμπε μακαζάρη,

• Μὲ τὴν δική μου λεβεντεῖα νὰ στολισθῇς γυρεύεις;

• Γιὰ βγάλλε τὰ στολίδια μου, δό' μου τὴν λεβεντεῖά μου.

• Μὴ λυώσ' οὐλα τὰ χιόνια μου, καὶ θάλασσα σὲ κάμω.»

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΗΜΩΔΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ. Ὁ ἐν Σφίρῳ εὐπαιδευτὸς καὶ φιλόμουσος δικηγόρος κύριος Ἱ. Βενιζέλος, ἐκδόσας πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν συλλογὴν ταύτην, ἀναγγέλλει νέαν αὐτῆς ἐκδοσιν

(1) Ἐπίνειον τῶν Σαλόνων· τὸ ποίημα ἐγένετο ὅταν τ' ἀρματωλικά στίφη τοῦ Ἀνδρίτσου καὶ Βλαχουβιάτης, με ἀναπεπταμένους σημαίας διέτρεχον τὴν στερεὰν καὶ Πελοπόννησον, τὰ πάντα εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον παραδίδοντες (1785).

πολλῶ ἐκείνης ἐπυρρημένην, περιέχουσιν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας παροιμιῶν, ποικίλας φράσεις; ἐρμηνείας. ἐτυμολογίας τινάς, παραδείγματα, γενικά καὶ ὠφελίμους παρατηρήσεις περὶ τῶν πραγμάτων καὶ προσώπων, καὶ 500 περίπου ἀρχαῖας παροιμίας ἐν εἴδει σχολείων καθὼς καὶ ῥητὰ τινὰ ἐν χορῇσι ἀντὶ παροιμιῶν ὄντα.

Τὴν ἐλδοσιν ταύτην, τὰ μέγιστα ὠφελίμων καὶ συντελεστικὴν εἰς πάντα καταγινόμενον ἢ ὅπως δῆποτε ἐπιθυμοῦντα νὰ γινώσκῃ τὴν πάτριον φιλολογίαν φέροντες εἰς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, συνιστῶμεν στενῶς, διότι φρονούμεν, ὡς καὶ ὁ ἐκδότης, ὅτι τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν νῦν Ἑλλήνων καὶ μάλιστα αἱ παροιμίαι εἶναι ζῶντες μάρτυρες τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καταγωγῆς ἡμῶν, καὶ ἀνατρέπουσιν ἄρδην καὶ πειστικῶς τὰ περὶ αὐτῆς σοφιστικά καὶ τερατώδη ἐπαχειρήματα τῶν τὰ ἐναντία φρονοούντων.

Ἡ προκειμένη συλλογὴ ἀπαρτίσουςα τόμον ἐξ 25 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, τιμᾶται διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ δραχ. 7, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φράγκων 8.

Ὁ ΛΙΕΒΜΑΝ, ἡ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς ζηλοτυπίας. Μυθιστόρημα τοῦ κυρίου Δ. Ἀρνῶ μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Γεωργίου Κ. Σφήκας. Ἐν Ζακύνθῳ, 1866.

Καὶ ἄλλοτε εἶπομεν ὅτι ἡ δημοσίευσιν μυθιστορημάτων εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὅχι μόνον δὲν εἶναι βλαβερὰ, ὡς τινες φρονοῦσιν, ἀλλ' ὠφέλιμος καὶ διδακτικὴ, ὅταν ταῦτα ἐκλέγονται μετὰ τῶν ἠθικωτέρων καὶ διδακτικωτέρων. Καὶ κατὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι ἐπέτυχεν ὁ Κ. Σφήκας, μεταφράσας διὰ γλώσσης καθαρᾶς καὶ εὐλήπτου τὸ ὅραϊον τοῦτο τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας προϊόν.

Ἡ ΕΓΚΑΤΑΛΕΒΕΙΜΜΕΝΗ. Διήγημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Α. Λυθαθυνοπούλου δεκανέως τοῦ Πεζικοῦ. Ἐν Κεφαλληνίᾳ, 1866.

Χαίρομεν τὰ μέγιστα ἀναγγέλλοντες τὴν μικρὰν ταύτην μετάφρασιν τοῦ Κ. Λυθαθυνοπούλου, διότι παρατηροῦμεν ὅτι ἀπὸ τίνος καὶ οἱ ἡμέτεροι στρατιωτικοὶ ἀσχολοῦνται κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς των καὶ εἰς τὰ γράμματα, τὰ ἐξευγενίζοντα μὲν τὴν ψυχὴν, ζωपुरοῦντα δὲ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἀρετῆς.